

Chládkův recept jak vypálit mazákům rybník
aneb 9.ročník závodu PRAHA – DOKSY 70km
30.5.1991 memoriál Martina Mareše

Přípravy:

Nebylo to jednoduché. Ostatně jako vždycky. Ředitel závodu Michal Kokta – Mik se dal slyšet, že letos opět výbojný plakát a dál, že se omlouvá, první potomek je na cestě na svět a v jeho pokročilém věku je to očekávání nade vše významné (a přípravy vyčerpávající). Předsident Vlad. Konůpka – Vlk docela rád vše bere na svá bedra, protože s organizací závodu má bohaté zkušenosti z minulých ročníků, kdy byl „pouze“ pravá ruka. V tomto okamžiku jsou oba géniové všedních dnů jako dvojčata. Když jeden opadne, už za jeho zády vstává druhý, aby to břímě dovlekl až do Troje, na slavnostní start.

Zdar podniku a blaho cyklistů, kteří se pod jejich ochrannými křídly (povětšinou jen jednou za rok) stanou závodníky se vším, co k tomu patří, je dominantou života organizátorů na sklonku května každého roku. A není to s těmito svátečními závodníky nijak snadné. Někteří borci berou účast doslova prestižně, není-li jistota úspěchu, raději na start nepřijedou. Touto chorobou již chronicky zasažený pračlověk Janeček – Petr Budínský opět na startu chyběl. Zkusme věřit argumentu dalšího Petra, tentokrát Petra Chrpy, že je v cyklistické krizi a od kola si potřebuje odpočinout. Přestože při zasněžené dubnové tréninkové jízdě Vlka udivoval formou a razantní jízdou, navzdory třetinovému počtu najetých km. Další legendu závodu, Zdeňka Bukovského, si už organizátoři ani netroufali vyrušovat z klidu. Nebo konečně poznali marnost veškerých snah? Jak s tím kontrastuje přístup Martina Humla! Přestože se letos kolo snad vůbec neposadil a měl obhajovat loňské 2.místo, nazaváhal a na start přišel. Skončil v poli poražených, ale žádné neštěstí, žádná ztráta prestiže, za rok se přece jede znovu...

Zdravotní potíže tentokrát zasáhly v tom nejzdravějším jádru jezdců CKKV. Očividně zkormoucený Luděk Kokta i nepříjemně postižený Břet'a Jelínek na kola nenesedli, ale oba byli aspoň u toho. Luděk jako řidič doprovodného vozu s kameramanem, Břet'a jako morální podpora jezdců na ostrém startu. Pepa Růžička, jehož sportovního ducha (viz již téměř stejně věhlasný jako Doksy, atletický strahovský pětiboj) všichni vysoce cení, si nerozvážným čutáním fotbalu přivodil zranění kolena. A Milan Blažek, dvojnásobný vítěz z ranných dob závodu – opět se startem koketoval. O jeho zdravotních potížích všichni víme, ale co nevíme: Být v jeho kůži, postavili bychom se na start?

Potíže v zaměstnání: Letos to postihlo jednoho závodníka, sám z toho byl velmi zarmoucený a fundovaní znalci závodu soudí, že jeho neúčast ovlivnila samotný průběh klání. Petr Fritsche jel pět dní před Doksy s Vlkem závod K.Vary – Unhošť, Vlka porazil, po většinu trasy jezdil aktivně a v kopcích přímo zářil. Rázem byl černým koněm pro Doksy.

Týden před startem: Předběžná startovní listina obsahuje cca 20 jmen. Navíc novinka. Loňský restaurační jezdec Pavel Thér přihlašuje početnou skupinu cyklistů, kteří mají o podnik zájem, nehodlají se přizpůsobit závodním podmínkám, přejí si free card, tzn. svůj start kdy sami chtějí, dojezd libovolný, ale do závodu oficiální zařazení. Po poradě vedení závodu je jim přiznán statut předjezdců a do celé závodnické rodiny jsou vřele přijati. Dva z nich dokonce odmítají čestnou roli předjezdců a hlásí se do závodu – loni již jedoucí Pepík Kolísko a nováček Jan Jaroš.

Jenže dál to plyne k šedinám organizátorů. Telefonát do kempu v Doksech – cena vzrostla na 40 Kč za lůžko! Kolik bude vlastně nocležníků? Počet se pohybuje od 17 do 28. Loňský kameraman je zatím na moři, je nutné se ohlížet po náhradě. Také jejich loňský vůz je mimo hru. Škrty v listině jsou zatím minimální, někteří závodníci si konečné rozhodnutí schovávají na poslední chvíli, někteří zkrátka nejsou k zastížení. Telefony vyzvánějí v zaměstnání, v domovech, horlivý Vlk se tak stává nepříjemným narušitelem mnoha domácností. Přesto Martin Huml, Petr Stejskal, Mirek Mašek jsou stále nedostižní. Čas rázuje dlouhým krokem, nic není jasné. Honza Vinter hlásí čtyři

nováčky, jeden se nakonec neodvážil. Tým Mušim (Mudra, Šimon) přihlašuje jezdce s kolem pryč o 100% lepším jeho výkonosti, Petr Fritsche stejnými procenty hodnotí své zklamání a možnost startu, ale i účast J.Holoubka.

Večer před startem: Telefon v neustálé permanenci. Martin Huml dostižen, zítra bude na startu. Sbor rozhodčích – Vlastík a Leoš jsou jistí, jejich vůz prošel na STK bez závad – paráda. Druhý vůz poskytuje Vlk, řidič Luděk připraven, rovněž videokamera Petra Fritsche připravena k vyzvednutí. Potencionální kameraman je však ve vzdálené Blatné. Náhlá fanynka závodu Jarmila Zárybnická pro tuto roli vytipovala jediného možného – Pepína Krejčího. Jak šťastnou ruku měla, poznali aktéři již v průběhu závodu a poté při promítání videozáznamu. Navíc zaručila, že tento bude v pravou chvíli a se vším potřebným na startu, ať je zrovna kdekoliv. Organizační schopnosti této ženy již někteří poznali, takže budiž. Ostatně 23.hodina nedávala mnoho dalších šancí, Vlk se konečně mohl vnořit do přeměny organizátora v závodníka a začít relaxovat.

Den startu: Je třeba sestavit startovní listinu. Ale jak? Prvních šest čísel by mělo zůstat nedotknuto, jenže už čtyřka je nejistá a šestka nepojede. Pro šestku vybereme perspektivního nováčka. Zlatí předjezdci! V 11 hodin se dostavili na určené místo, presentovali se, dostali startovní čísla, mapu trasy, bagáž uložili do doprovodného vozu a s halekáním vyrazili k cíli. Mezi nimi druhá žena v historii závodu. A ještě stačili plánovat náležitě přivítání s překvapením před některou restaurací na trase, pro přijíždějící závodníky. Pak dlouhý klid a napjaté očekávání, zda se objeví kameraman. Telefon na stole mlčí, startovní listina je hotová, budou na startu všichni na ní uvedení? Vlk pomalu propadá beznaději a pocit marnosti sílí. K čemu všechno to pachtění, shánění, burcování, sejde-li se jen těch pět, šest, o kterých je stoprocentně přesvědčený, že tam budou. Bez obrazového záznamu, co nás vloni tak namlsal. A bylo namále. Ve 14 hodin se zjevil Pepíno s kamerou, jenže s nekvalitní kazetou, co údajně nezaručuje zhora nic. Vlk bere Pepína do auta a kvapně vyráží do tržnice koupit kazetu, když v Tuzexu nebyla k mání. Zkušení trhovci zvěstují tvrdou skutečnost: 8mm kazetu dnes v Praze neseženete... Pepíno to nevzdává nasedá na tramvaj a spěchá do centra, snad tam. Vlk se vrací. Na parkovišti už čekají rozhodčí Vlastík a Leoš, s nimi organizátorka Jarmila. Ta jim líčí, jaké to bylo vydolovat Pepína z Blatné, aby byl v určenou hodinu u Petra vyzvednout kameru, jak ten přijel o hodinu později, kdy už byl Petr na ředitelské poradě a jak ho z ní vytáhnul a kameru získal a poté jak to že má špatnou kazetu, jaký je problém získat dobrou? Jenže start je za čtvrt hodiny, nebyl čas na slova díky, Vlastík žádá dokumentaci a instrukce, už je tu i Luděk – všichni nasedají do vozů a vyráží k EZÚ. Osamělý Vlk potlačuje třes v kolenou a spěchá převléct se do závodnického. Snad definitivně. Když krátce před 15. hodinou na svém kole vyjíždí ke startu, absolutně nedokáže odhadnout, koho tam vlastně najde.

Troja EZÚ – 30.5.1991 – 15:05 hod., teplo slunečno. Na netradičním místě, pod stromy u plotu EZÚ se hemží hejno cyklistů. Staří mazáci se bouřlivě zdraví, s nováčky se vzájemně nenápadně okukují. Vlastík s Leošem se mezi nimi pohybují s rutinou, než dorazil Vlk, mají vše potřebné v kupě, startovní listina je definitivní, čísla rozdána, startovné vybráno. Je zde i Pepíno, pouští se do práce, třebaže na onu nekvalitní kazetu, výsledek necháváme osudu. Zavazadla jezdců se stěhují do aut, Olda Mudra si slavnostně připíná číslo 1 – King of the bike na svůj dres, obléká jej a pak už všichni na čáru a slavnostní start je připraven. 13 cyklistů (14. má čekat až na místě ostrého startu) vyjíždí na trať. S nimi dvě auta s rozhodčími, kameramanem a jedním zježeným vousáčem, co patřil do skupiny předjezdců, místo kola měl kytaru a podivuhodné vystupování.

Sídlíště Letňany – ostrý start. Je tu nemocný Břet'a oplácávaný šťastnějšími, je tu také čtrnáctý jezdec, všichni fascinovaně hledí na exotické kolo (takové do Doks ještě nejelo) Pavla Hřebíka – s balonovým obutím, širokými řídítky, nosičem a nízkým posezem, no troufá si chlapec dost... Pak se čeká, J.Kolísko má zřetelné problémy už na nezávodních 7 km, přestože předjezdec Thér varoval – ten vám ukáže, i v mrazech jezdil na kole do práce až do Benešova! S ním se zdržel i jeho týmový kolega Jaroš a Vlk, který je musel přivést až na start.

15:56 hod.: Vlastík vypouští závodníky na trať, časomíra Leoš mačká stopky a burcuje: Letos pod dvě hodiny, chlapi!!!

Startovní listina letošního ročníku:

1	Mudra Oldřich	1958		4.účast	1x vítěz
2	Huml Martin	1969		2.účast	
3	Konůpka Vladimír	1947	kat. veter.	9.účast	2x vítěz
4	neobsazeno				
5	Šimon Josef	1952		3.účast	1x vítěz
6	Hřebík Pavel	1957		nováček	
7	Vinter Jan	1957		4.účast	
8	Kokta Michal	1950	kat. veter.	8.účast	
9	Holoubek Jaroslav	1970		nováček	
10	Caletka Antonín	1944	kat.veter.	2.účast	
11	Kolíško Josef	1948	kat. veter.	2.účast	
12	Jaroš Jan	1951	kat. veter.	nováček	
13	Kymlička Aleš	1950	kat. veter.	nováček	
14	Chládek Roman	1950	kat.veter.	nováček	
15	neobsazeno				
16	Hanzl Jaroslav	1955		nováček	

Předjezdci

111	Thér Pavel	1949		2.účast	
44	Linduška Karel				
55	Kabeláč Václav				
66	Mikule Jiří				
77	Navara Richard				
99	Marko Marek				
100	Kotrbová Anežka				

Leošův výkřik sice burcuje, jenže počasí je proti. Postupem času sluníčko mizí a přichází velký nepřítel cyklistů – chlad. Většina jede letně nalehko, prvních šest jezdců si pak v cíli stěžuje na křeče v prochládlých svalech. A další živel, vítr, ten se v tomto závodě nejraději dívá cyklistům do tváří. Už na druhém měřeném mezičase, po 18 km je jisté, že dvouhodinovka opět odolá. Proti nejrychlejšímu ročníku 89, vedoucí ztrácí minutu, na rychlostní prémii 1:15 min., v Liběchově po 41 km téměř 5 minut a na vrchařské prémii dokonce 6 minut. Ani dosud nejrychlejší Chládkův závěr nic nemění na faktu, že dokud k nám nebude vítr přátelštější, dvouhodinovka odolá. Přesto, téměř od začátku se jelo naplno. Na špici střídala většina borců, každý se snažil udržet nasazené tempo, obdivuhodně si počínal Hřebík na svém exotickém bicyklu. Rovněž nováčci Chládek, Hanzl a Holoubek byli očividně rádi na špici. Jelo se rovnoměrně, bez pokusů o únik. První úder přišel po rychlostní prémii, kde se vytvořila šestičlenná skupina (Chládek, Vlk, Mudra, Šimon, Vinter, Hřebík). Dvojice za nimi (Mik, Hanzl) se dlouho držela se ztrátou jen pár metrů, na větrné pláni za Mělníkem už neměli naděje vedoucí dostihnout. Stažené závory ve Vehlovicích vedoucí šestku asi na minutu zastavily, ani tady už je dvojice nedostihla. V Liběchově to na rozhodující únik vypadalo příliš nenápadně, nevinně. V mírném stoupání v ulici Liběchova při střídání poodjel Chládek. Nikdo z ostatních se příliš nevzrušoval. Samotný borec na čele, navíc nováček a v nepříjemném větru, no ať se podusí... Tady mazáci vsadili na špatnou kartu. Po léta zvyklí na sebe na čele závodu, profesorsky udržovali tempo a odstup od Chládků a jako vždy spíše šetřili

síly na závěrečné kopce. Tentokrát to nevyšlo. Po dvanácti km koketování na dohled se Chládek našel a odjel definitivně. Kopce, nekopce, rozjel se naplno a bylo rozhodnuto. Na čtyřku mazáků zbyl jen boj o nižší stupně na bedně. Po horské prémii se zdálo, že se tam vejdou Mudra a Vlk, ve sjezdu je však dojel Šimon, který po dalším kopci v Dubé rázně ukázal, že tam bude on. Na třetím kopci setřásl i Vlka, ten jej sice 2km před cílem opět dojel, jenže na víc už neměl sil. Vlk si však o další rok prodloužil svou nezničitelnost, když sedm let po sobě jdoucích vystupuje na bednu. Největší favorit Mudra, značně zdrchaný a téměř dostižený Vinterem, se na bednu nevešel. Pak dojíždí Hřebík a jeho odvážné kolo. Teprve v cíli mnozí registrují, že si na nosiči přivezl svůj baťůžek. Jako milenecká dvojice, stále se rozházející a opět spojovaná, dojíždějí Hanzl a ředitel Mik. Na ono exotické kolo neměli. Mik ho aspoň zkouší projet, ale pak, s výrazem – jsou to věci mezi nebem a zemí – je vrací majiteli. (Před rokem se na své svatbě sázel, že pozře svou obuv, když jej jistý borec v tomto závodě porazí na kole Ukrajina. Onen borec nakonec nejel. Nyní už by se Michal nejspíš nesázel...). Borec s nejlepším kolem – Kymlička - s cyklistikou začal až letos, ale po tom, kdy vlastně skoro celou trať odjel sám, zajel solidní čas, si zaslouží obdiv. Stejně tak obdiv patří i loňskému vicemistrovi Humlovi, který po vleklé nemoci, co mu nedovolila před závodem potrénovat, ukázal nejniternější vyjádření základní myšlenky tohoto závodu – ačkoliv vloni jsem byl hvězda a vím, že na důstojné zopakování letos nemám, jedu rád a dojedu!

Letos se na startu objevil borec, který dokázal to, co v dávných letech Vlk a Pech – odpárat všechny a zvítězit sólojzdou. Navíc v historii s největším náskokem – 3:24 minuty. Trochu to svádí k výroku, jako po razantním vítězství Chrpy v roce 87, že vítězství má propachtováno až do důchodu. Pech to další ročník potvrdil, poté zhasnul. Uvidíme, co Roman. Proti loňsku, kdy se prvních sedm vešlo do dvou minut, se prohloubily rozdíly ve výkonech. Téměř všichni zajeli horší časy a dojíždělo se spíše individuálně. Pravda, nestartovali borci, kteří by dokázali stmelit druhou vlnu ve větší skupinu (Stejskal, Budínský, Růžička), ani výrazní jezdci (Pech, Fritsche), kteří by nenechali Chládku lehce triumfovat. Jenže to jsou hypotetické úvahy, dopadlo to, jak to dopadlo, bylo to velice zajímavé a vzrušující jako pokaždé a ukázalo se, jak na tom kdo je. A jestliže si někdo uchystal zklamání, jistě už nyní zbrojí na velké jubilejní 10. Doksy.

Jak šly km:

01 km – Ďáblice: Po tradičně turistickém rozjíždění se na čelo hrnou Chládek, Hanzl, Hřebík a ženou to do tempa. Už tady ztrácejí Caletka, Jaroš a Kolísko.

07 km – Měšice: Rovněž tady tradičně – tempo narůstá, navzdory hroznému povrchu silnice, do čela se tlačí Holoubek, Vinter, Vlk Konůpka, kontakt ztrácí Kymlička.

10 km – Mratín: Chvilí úřadují mazáci Šimon, Mudra, Konůpka, Vinter, pak slovo předávají nováčkům. Nízko posazený Hřebík provokuje, bílá čapka Chládku tahá do zrychlení.

18 km – Za lesem: Sbor rozhodčích zajišťuje bezpečné vyjetí doleva na hlavní silnici, na čele Huml, desetičlennou skupinu uzavírají mazáci.

23 km – Něco se chystá. Do čela se posouvají Mudra, Šimon, Konůpka, Vinter. Blíží se první spurtérské zpestření. Mazáci se hlídají, za nimi číhá Chládek, který tuší, že asi něco přijde. Ze skupiny odpadá Huml.

24 km – Červená Píska – rychlostní premie:

1. Chládek	40:10 min.
2. Konůpka	
3. Mudra	
4. Šimon	všichni -2 vř

S malým odstupem Vinter, Hřebík, s větším trojice Holoubek, Mik Kokta, Hanzl. V pravou chvíli nastoupil spurtér Mudra, jenže jako blesk se zjevil Chládek a nechal jej za sebou. Mudra rezignuje a na pásce jej předjíždí Konůpka.

26 km – Kelské vinice: Na čele šestičlenná skupina Chládek, Hřebík, Vlk, Vinter, Šimon. Po prémii zjišťují, že se pole roztrhalo, tak pokračují ve velkém tempu. Pár desítek metrů za nimi drou Mik s Hanzlem. Holoubek zvolna čeká na týmového kolegu Humla. Ostatní již daleko zpět.

32 km – Mělník: Na čele šestky Šimon, těsně míjí kanál, za ním jedoucí Vlk už má čas jen na prudké odskočení doleva a galuska předního kola zkroucená, drhne o brzdu. Ostatní zaručují zvolnění, tedy bleskově sesednout, opravit a hurá za nimi. Tady už s nimi jede dvojice neznámých cyklistů, kteří se připojili před Mělníkem. Tito čekají a pomáhají dotáhnout čelo. Mik Kokta se odpoutal od Hanzla, sólově se snažil dojet vedoucí skupinu, na větrné pláni to bylo nad jeho síly, raději volí znovu jízdu ve dvou.

37 km – Vehlovice: Stažené závory – skupina zastavuje. Mezitím Mudra informuje přibývší dva cyklisty o co vlastně jde a doporučuje jim, chtějí-li s námi jet dál, naprostou neangažovanost. Hoši souhlasí a nakonec dojíždějí až do cíle v Doksech. Závory jdou našťestí brzy nahoru, jede se dál, Mik s Hanzlem nejsou v dohledu, jejich ztráta už je větší než 2 minuty. V kopci za závory ztrácí Hřebík, na vrcholu čelo znovu dotahuje. Jenže tyto odskoky jej stojí čím dál víc sil.

40 km – Liběchov: Tady se stalo to rozhodující. Ještě před sjezdem do města se za doprovodným vozem vyvezl Mudra, nástup zachycují Chládek a Vlk Konůpka, zrychlení je obrovské – nutno podotknout, že cosi nepatřičného okamžitě postřehl řidič vozidla Luk, pořádně šlápl na akcelerátor hbité škodovky, jenže popud do rychlosti už byl na světě a navíc dlouhý sjezd, šestice se natahuje do dlouhého hada, před vjezdem do města střídá Vlka Chládek a jak už to dostalo švunk náměstí ještě projíždějí všichni svorně: Chládek, Šimon, Vinter, Mudra, Konůpka, Hřebík (ten už trvale na chvostu s tušením loučení), ale hned v následujícím mírném stoupáku je Chládek o par slepičích kroků vpředu, nasazená frekvence šlapání se u něj nemění, jenže vražedných 60 zubů na jeho talíři znamená v každém šlápnutí 2 metry navíc, mezera se zvětšuje. Až do kulminačních 80 metrů ztráty se nikdo nevzrušuje, a pak – víc už chlapče ne, už tak sis dovolil dost, jdeme tvrdě do pedálů, jen Hřebík se nechtěně loučí s působením na špici závodu.

64 km - - Tupadly: Nejvýstižněji – hra kočky s myší. Jenže kdo mohl tušit, že myška je tak hravá a hbitá, a naopak čtyřhlavá kočka tolik zmlsaná úspěchy minulých let. Vítr se honil údolím, ale nikdy jej nenapadlo opřít se cyklistům do zad. Chládek několikrát zvolnil, mazáci okamžitě také. Tady se to stalo naposled, Vlk razantně táhne skupinu k dojetí vedoucího. Už je na dosah, když mazáci rozhodují – nech ho, ať se ještě v tom větru posmaží. Ani Vinterovo varovné – hoši, on je zvyklej jezdit sám – neodvrátilo největší chybu mazáctva a hra jízdy nadohled pokračuje. Jen Chládek už víckrát nezvolní. Na chvostu závodu Kymlička dojíždí Humla a srovnává s ním tempo. 48 km – Chudolazy: Závodníci dojíždějí mírně zaskočené předjezdce. Před zdejším hostincem chystali vítací akci, ale jaksi to nestihli. Chládek stále 80 – 100 metrů před čtveřicí. Po chvíli projíždějící Hřebík ani netuší, že halasní cyklisté pod kaštany také patří k závodu. S pětiminutovou ztrátou jede opět osamoceně Mik, Hanzlovo tempo mu znovu přišlo nedostačující. Pak Hanzl stihnul přivítací ceremoniál, s Thérem si slavnostně přitřukává pěnivým mokem, další si nalévá do již vyschlé láhve v košíku. Poté se trousí osamělí Holoubek a Kymlička, již s malým náskokem před Humlem. Po delší době přijíždí dvojka Caletka, Jaroš. Kolísko se trápí daleko zpět.

51 km – Ještě v Chudolazech se jeden z předjezdců nechal zlákat opojným tempem a zavěsil se za Chládku. Překvapivě dlouho se s ním držel, pak počkal na stíhací čtyřku a pokračoval s nimi. Tento borec se jmenuje Mikule, podle všeho chtěl jet jako závodník, týden před startem se vylízal z virové choroby a netroufnil si. Ze stylu jeho jízdy bylo patrné, že by měl na dobré umístění.

52 km – Medonosy: Chládek pomalu zvyšuje svůj náskok. Tady činí 15 vteřin. Pětici za ním – Konůpka, Vinter, Mudra, Šimon, Mikule – začíná být jasné, že už na něj nemají.

56 km – Zakšín: Chládek definitivně prásknul do pedálů a ostatní jej uvidí až v cíli. Pětice za ním stále pohromadě, ale táhnou už jen tři. Vinter hlásí indispozici, žádá o pardon a zůstává na chvostu, Mikule si netroufá, teprve zkouší, jak se tu vlastně závodí.

58 km – Deštná: Začíná se skutečně naplno. Chládek je těsně před vítězstvím na vrchařské prémii, na začátku kopce jde kupředu Mudra následovaný Šimonem, po chvíli jde přes ně Vlk, Mudra to nevzdává a bok po boku spolu buší do pedálů, Vinter ztrácí, Mikule to zabalil ještě o něco dřív.

59 km – Vrchařská premie:

1. Chládek	1:46:13 hod
2. Mudra	- 1:08 min.
3. Konůpka	- 1:10
4. Šimon	- 1:16
5. Vinter	- 1:44

61 km – kopec Dubá: Rozjetý Chládek zvyšuje náskok o další půlminutu. Ve sjezdu do Dubé Šimon dojel Mudru s Konůpkou a jde tvrdě za druhým místem. Mudra, postižený svalovými křečemi zůstává zpět, ti dva toho náležitě využívají a nadšeně mizí za vrcholem kopce. Nadšení tlumí uprchlík před nimi, na což v těchto místech nejsou vůbec zvyklí. Šimon – koho's to přitáhnul, mohl jsem podruhý vyhrát... Vlk – to já ne, to Honza Vinter!

65 km – Vrchovany: V posledním kopci závodu Vlk úpí v křečích, Šimon se vzdaluje. Zato Vinter se neúprosně blíží k Mudrovi. Zde se Hanzl definitivně připojil k Mik Koktovi a spolu ujíždějí k cíli.

68 km – Zbyny: Vlčí zarputilostí Vlk dojíždí Šimona a dává mu najevo, že boj o stříbro se prodlužuje. Křeče se vrací, takže je to jen gesto zatvrzelé neústupnosti. Mudra cítí v zádech Vinterův dech a stává se poněkud nervózním. V těchto místech, kromě dvojice Mik, Hanzl již projíždějí jen osamělí cyklisti. A před setměním veselá parta předjezdů....

Výsledky 9.ročníku závodu Praha – Doksy 1991, 70 km

1. CHLÁDEK Roman	2:06:37 hod.	
2. Šimon Josef	2:10:01	- 3:24 min.
3. Konůpka Vladimír	2:10:04	- 3:27
4. Mudra Oldřich	2:11:57	- 5:20
5. Vinter Jan	2:12:04	- 5:27
6. Hřebík Pavel	2:21:34	- 14:57
7. Hanzl Jaroslav	2:33:00	- 26:23
8. Kokta Michal	2:33:01	- 26:24
9. Holoubek Jaroslav	2:43:46	- 37:09
10. Kymlička Aleš	2:53:02	- 46:25
11. Huml Martin	2:59:20	- 52:43
12. Caletka Antonín	3:35:00	- 1:28:23
13. Jaroš Jan	neměřen	
14. Kolísko Josef	neměře	

Soutěž veteránů:

1. Chládek
2. Konůpka
3. M.Kokta
4. Kymlička
5. Caletka
6. Jaroš
7. Kolísko

Večer na terase kempu Bílý kámen byl příjemný, poklidný. Nadlábnutým borcům ztěžkla nejen břicha, únava se rozlévala celým tělem. Tytam jsou bujará popíjení a vykřikovaná silná slova z časů nedávno minulých. Stárneme a závod bolí čím dál víc. U dlouhého stolu se pokaždé jede znova. Kdekdo si přiznává, jak a kde to podělal, jak by to bylo, kdyby... A všeobecně – jak málo času nám zbývá na ježdění, abychom se na start postavili každý podle svých představ o optimální formě. Jen šampion Chládek se přeskromně usmívá a vypadá to, že získaný vavřín mu docela nahradil bílou čepičku, ztracenou v prudkém tempu kdesi na trati. A spolu se svým týmovým kolegou Hanzlem vypadají nejméně poznamenaní útrapami tratě. Kameraman Pepíno využívá zbytek světla odcházejícího dne i zbytek místa na kazetě a zaznamenává toto uklidnění. Poté se Luděk a Pepíno loučí, s nimi i tři cyklisté, co potřebují být ještě dnes v Praze – mezi nimi i ředitel závodu Mik Kokta.

Jenže vše nebylo, jak jsme bývali zvyklí. Provozovatelé zdejší restaurace nás dosti vypekli. Přes telefonické ujištění, že bude otevřeno celou dobu, kdy zde budeme sedět, hned po jídle všechny vyzvali, aby si nakoupili pití do zásoby a restauraci zavřeli. Když přijeli vyprahlí předjezdci, nikdo z personálu už nebyl k sehnání... Takže pro předjezdce končila akce velkým zklamáním. Jejich vůdce Thér to dával patřičně najevo. Co naděleáš, vše neuhlídáš, věrme, že je to neodradilo od další účasti. Čas rázoval do tmy, kolem rozpovídaného dlouhého stolu protahoval chlad, pomalu se rozcházíme a ukládáme v chatkách. Půlnoc definitivně posunula 9.ročník do historie. Od této chvíle začíná pro všechny, ale zejména pro organizátory, příprava na ten 10., jubilejní. A měl by být, jak se usnesli Mik a Vlk, slavnostní. Pokud možno, se všemi dosavadními účastníky na startu. A pokud možno, i s cenami pro přední borce pořadí – tedy nutnost sehnat sponzory. Jakési náznaky již prosakují, že se nemusí jezdit za hubičky. Vždyť už v prvních dvou ročnících získával vítěz skromnou peněžní prémii. Tenkrát však startovala většina jezdců z jednoho podniku a jak jednoduché bylo uspořádat sázkovou soutěž na vítěze, na další pořadí a pořadí na premiích. Polovina výtěžku připadla nejlépe sázejícímu, druhá polovina vítězi závodu. Pro představu – Vlkovi stačila premie za výhru v prvním ročníku na zaplacení bohatého oběda v letenském Koníbaru pro všechny zúčastněné závodníky.

Ani letos se neobjevil zhrzený a neuznaný reportér Vlk, aby zpestřil zprávu svými jiskřivými a údernými rozhovory a postřehy s aktéry v cíli. Na závěr zprávy tedy malý přehled z historie:

Přehled vítězů a medailových umístění dosavadních ročníků:

<u>1.</u> ročník (1982)	1. Vlk Konůpka	2. M.Blažek	3. M.Kokta
<u>2.</u> ročník (1983)	1. M.Blažek	2. M.Kokta	3. L.Kokta
<u>3.</u> ročník (1985)	1. M.Blažek	2. M.Kokta	3. V.Konůpka
<u>4.</u> ročník (1986)	1. V.Konůpka	2. M.Kokta	3. L.Kokta
<u>5.</u> ročník (1987)	1. P.Chrpa	2. J.Vinter	3. V.Konůpka
<u>6.</u> ročník (1988)	1. P.Chrpa	2. V.Konůpka	3. O.Mudra
<u>7.</u> ročník (1989)	1. J.Šimon	2. V.Konůpka	3. P.Chrpa
<u>8.</u> ročník (1990)	1. O.Mudra	2. M.Huml	3. V.Konůpka
<u>9.</u> ročník (1991)	1. R.Chládek	2. J.Šimon	3. V.Konůpka

J.V.J. Kotě Věhlasný
1991